

DROTTNINGEN OCH DRAKARNA

Tobias Robinson

”Äntligen kommer hon!” Ropen hördes över hela hamnen.

”Är det verkligen hon?” sa någon skeptiker i folksamlingen som samlats på kajen.

”Jo, det måste det vara”, var någon annan helt tvärsäker på.

Och visst var det hon! Slavarna slutade ro och hamnarbetarna hade knappt hunnit göra fast den stora galären vid pollarna förrän landgången lades ut och hon, hon själv, skred ner mot kajen. Vi som såg henne bara gapade. Vi hade ju hört historier - men en del säger ju vad som helst så vad ska man tro - och här kom hon, ännu mer strålande än något vi hade hört. Lång, slank och graciös som savannens mest tankfulla giraff – loj men ändå med en bestämdhet i stegen – klev hon ner på kajens stenläggning. Silverklänningen fladdrade i vinden som aldrig slutade blåsa där hav mötte land. Klänningen var skir och böljande; dansande som dimstråk på havsytan en tidig höstkväll och var säkert värd en årslön för en skicklig hantverkare, men vi glömde den genast. Dess silverglans dög bara till lyfta fram henne själv desto mer. Hy svart som en sommarnatt, och i det svarta svaga skiftningar av det röda som dröjt sig kvar från skymningen. Vi gick alla ner på knä, hur kunde vi göra annat, vi grisskära och rödfnasiga? Vi var grå, små möss som fått besök av norrskenet själv.

Valdemar klev långsamt fram (eller blev han föst dit av oss andra?) och stod strax framför Henne med silversvärdet framsträckt, silversvärdet som i rätt händer kunde skära bort allt ont.

”Ers nåd”, sa han med en tjock röst som knappt bar, ”Vi ber Er ödmjukast ta emot denna symbol för Er höga plikt och vår gränslösa tillit till Er hjälp.”

Hon tog emot svärdet, lyfte upp det och granskade svärdsbladet först från det ena hållet, sen det andra. Hon slog ner ögonlocken och först då insåg vi hur vita hennes ögonvitor var, som kiselstenar. Hon slog upp ögonen igen och pekade med det svartfläckiga svärdet (kunde ingen ha putsat det?). På mig.

Det hade gått två år sedan sjukdomen först drabbade vår stad. Vissa påstår att det var drakarna som fört den med sig, andra att drakarna kom för att de lockades av lukten av vår hjälplöshet. Drakarna var obehagliga, men sjukdomen var ännu värre. Vissa överlevde, det gjorde de, men många fler ändå dog och långsamt gick det. Först kom febern, sen kom bölderna och sen kom döden. Röken från likbålen trängde in överallt: i stugorna, i templen, i senatsbyggnaden, i affärerna och i våra näsor. I början tänkte vi på mat när vi kände lukten av stekt kött, som vi så sällan hade råd med. Ingen erkände det men det vattnades i munnen på oss alla. När våra dumma näsor äntligen förstod vad lukten betydde slutade många av oss helt att äta kött. Förutom drakkött förstås, det vore slöseri att låta det förfaras.

Jag hade lyckats slå ihjäl en drake som strök omkring vid likbålen och letade efter likdelar som fortfarande var obrända. Även när de var döda var de farliga. Svansen med de vassa piggarna kunde rycka till och slita upp en arm eller ett ben. Jag hade bundit ihop alla fötterna och svansen, men det var ändå farligt att ta ur inälvorna. De kunde helt plötsligt explodera om elden i buken inte hade slocknat helt. Jag gick till Valdemar med den. Valdemar var den bästa drakstyckaren och visste precis hur man skulle ta ur dem utan fara.

”Har du tid med denna?” frågade jag Valdemars breda rygg som stod bakom disken i hans lilla slakteri.

Valdemar stod och slipade eggen på en köttysxa och verkade inte höra mig för det vassa ljudet av bryne mot stål.

”Har du tid med denna?”

Valdemar la ner köttysxan och vände sig om. Ansiktet gropigt och ärrigt av kopporna som han hade överlevt som barn, och kanske av en och annan pestböld. Valdemar kunde inget ta kål på. Utan att säga något sträckte han fram höger hand för att ta emot draken. Underarmen var rosa, hårlös och glansig där en drake hade bränt honom svårt för ett år sedan. Valdemar visste hur man tog ur en drake, men det hade kostat på att lära sig. Draken var ganska stor, säkert tre fjärdedels famn lång och hade svarta fjäll, utom ovanför ögonen där vita fjäll bildade en båge, vilket gjorde att den såg förvånad ut. Den kanske var förvånad över att vara död.

”En till djävla skitdrake”, sa Valdemar och blängde på den.

”Det är ju något att äta i alla fall.”

”De duger knappt till människoföda, förbannade odjur, men jag äter dem ändå.”

”Ja, det är ju något att äta i alla fall”, upprepade jag dumt.

”Jag äter dem bara för att hämnas, djävla odjur. Men jag njuter inte av det, det ska de veta, djävla odjur, de smakar lika illa som de ser ut.”

När Valdemar var på det humöret gick det inte att resonera med honom, så jag teg.

”Jag har fått nog. Nog av drakar och deras sjukdomar och deras djävla eld. I förrgår dog grannens Evelyn av pesten. Tretton år gammal. Drakdjävlar!”

”Drakdjävlar”, sa jag lojalt. ”Men det finns inget vi kan göra.”

Valdemar tittade på mig, såg sig omkring som om det skulle kunna vara någon som tjuvlyssnade på oss i hans lilla butik och såg på mig igen.

”Inte vi, men det finns någon som kan.”

Vi skickade iväg säkert tio eller elva duvor, som alla togs av drakarna som ständigt kretsade över staden på utkik efter nya ruttnande kroppar. Sen kom Valdemar kom på idén att stryka drakblod på duvornas vingar. Stanken skrämde bort drakarna och nästan oss också.

Vi var tvungna att släppa iväg duvorna på nätterna, för det var inte bara drakarna som var lystna på duva. Vakterna höll ständigt utkik efter sådant som kunde störa ordningen. Breven vi hade skrivit skulle ha satt våra huvuden på pålar om vi hade blivit avslöjade. Furst Casimir kunde ta illa vid sig. Det smärtnar en furste att inte lyckas skydda sitt folk, han älskar dem som sina egna barn. Om Casimir fått veta att starkare krafter hade åkallats för att klara det som han misslyckats med, hade han noga sett till att dela den smärtan med dem som ifrågasatt honom.

Det var bara jag, Valdemar och fyra personer till som kände till planen och vi sex blev färre för varje dag när pesten tog oss, en efter en. Till slut var det bara jag, Valdemar och Lazarus kvar av de ursprungliga konspiratörerna. Trots det blev vi fler sammansvurna, dag för dag. Ryktet spreds. Överallt viskade vi små, sjukbleka myror till varandra, tisslade och tasslade: Hon kan rädda oss, Kan hon? Hon är släkt med gudarna, Är det sant? Hon fördriver demoner, Hon kan styra vindarna, Hon bannlyser drakarna, Hon kan, Hon vet, Hon kommer rädda oss, Hon, Hon, Hon!

Till slut började till och med soldaterna från stadsvakten ge oss menande nickningar. När det väl kom en tufsigt duva flygande med besked att Drottningen var på väg kändes det som om hela staden var delaktig i komplotten, kanske till och med furst Casimir själv: han ville väl inte heller bli sjuk, han ville väl också bli räddad.

En mulen, vanlig torsdag rusade Valdemars systerdotter Esperanza genom staden och skrek: Hon kommer, hon kommer! Alla rusade ner till hamnen. Långt borta vid horisonten kunde vi se

ett fartyg närma sig, roddarslavarnas åror gjorde vita märken av skum vid fartygets sidor och genom måsarnas sång kunde vi höra dunkandet av trumman som höll takten så att årtagen skulle bli jämna.

Drottningen pekade med det svartfläckiga svärdet. På mig.

”Du”, sa Drottningen och jag kunde inte annat än lyda. Jag darrade fram till Drottningen och föll på knä igen. Hon drog med svärdsspetsen längs hakan på mig. Hon nickade och gick sedan förbi mig upp mot staden. Efter några steg vände hon sig om och höjde på ena ögonbrynet. Jag stod kvar på knä tills Valdemar knuffade till mig. Först då förstod jag. Jag kom på fötter och rusade fram till Drottningen som hade börjat gå igen. Jag saktade in när jag var två steg bakom och följde henne på det avståndet.

Drottningen gick uppför den branta vita gatan av kalksten som går från hamnen upp till templet som ligger högst på kullen. Många stod längs gatan och såg på oss. De trängdes och knuffades för att se bättre, men nästan ingen sa något. Jag undrade om Valdemar var avundsjuk för att jag hade blivit utvald av Drottningen. Över våra huvuden skrånade drakarna. Det hade hänt att stadsbor fått draskit på sig. Om man fick det på armar eller ben var man ofta tvungen att amputera. Fick man det i huvudet behövde man i alla fall inte bekymra sig om pesten mer.

Drottningen gick in i templet och gick fram till det stora altaret av marmor som stod längst in i rummet. Hon viftade med handen mot vakterna som gick ut utan att ifrågasätta. Hon nickade mot altaret. Jag förstod inte vad hon menade. Hon nickade mot altaret igen. Jag gick fram till altaret och satte mig på det. Drottningen la handen mot mitt bröst och tryckte varsamt ner mig mot den kalla, hårda stebänken som luktade blod och härsket fett från alla de getter, får, grisar och, ibland när inget annat hjälpte, människor som offerats på den.

Vi som inte var utvalda stod utanför templet och väntade. På vad visste vi inte, men vi visste att det var här vi måste vara, här vi måste vänta, det var här vår stads framtid skulle mejslas ut.

Drottningen ensam hade gått in i templet, följd av Baltsar, men det gick inte att säga att de gick in *tillsammans*. En sån som Drottningen går inte tillsammans med en sån som Baltsar, som var en av oss. Åtminstone hade han varit det tills alldeles nyligen. Nu visste vi inte vad han var:

Drottningens gunstling eller ett lyckligt offer till gudarna, för allas frälsning? Vi frågade vakterna om vad som hade hänt, vad hade Hon sagt, vad hade de gjort, men vakterna visste lika mycket

som vi själva. En av vakterna kände trycket av våra frågor och började ge oss svar trots att han inga hade att ge. Rykten började spridas bland oss om att Drottningen hade offrat Baltsar och lindat hans tarmar kring Sin kropp, att Hon hade lägrat honom på offeraltaret i en extatisk orgie som slutade med att blixten slog ner i Henne och förintade dem bägge till aska, att Hon hade burit Baltsar i sina armar och att de båda hade lyfts upp till gudarna på en regnbåge, att Hon hade förvandlats till en fågel Fenix som sträckt ut sina ving...

”Strunt, sa någon, det har inte ens regnat, hur skulle det kunnat bli en regnbåge utan regn?”

”Tror du inte gudarna kan göra en regnbåge om de vill?” sa en annan.

”Äh, och blixtar, det hade vi väl sett?”

”Där kommer fursten! Vad kommer fursten att göra?”

”Är han fortfarande furste, jag menar, nu när vi har en Drottning här och allt?”

”Ur vägen”. Furst Casimirs livvakt röjde undan oss med skaften på sina spjut. Några av oss ifrågasatte furstens auktoritet men vi fick snabbt klargjort att fursten alltjämt var stadens ledare. Furst Casimir gick, röd i ansiktet av ilska och andfåddhet, fram till trapporna till templet. Framme vid trapporna saktade han in i stegen, helt kort, men ändå märkbart, och fortsatte sedan med utstuderat kraftfulla steg upp för trapporna och stannade högst upp vid pelarnas fötter. Han drog ett djupt andetag, torkade svetten ur pannan med en duk av benvit lärft och vände sig om mot oss.

”Vissa av er tror att Drottningen kommit på er anmodan. Tror ni verkligen att hon kommer när vem som helst kallar? Det är jag som har kallat på henne för att hon, som det är hennes plikt som monark, ska befria oss från denna plåga, befria oss från drakar och sjukdom. Som furste är det min plikt att skydda min stad och jag är inte för stolt för att vända mig till en högre instans, med vilken jag har så goda relationer.”

En av vakterna började applådera. Vi föll in i applåden, av artighet och för att vakter har spjut.

”Och du, Valdemar, som begåvat Drottningen ett silversvärd. Vem gav dig rätt och myndighet att tala för stadens räkning?”

Valdemar såg ner i marken. Hans skuldror rörde sig av ilskan som byggdes upp inom honom men som han var tvungen att hålla inne. Åtminstone nu. Åtminstone ett tag till.

”Just det”, sa Fursten. ”Rådighet över staden har fursten, och enbart fursten talar i stadens affärer.”

Det kalla, hårda offeraltaret tryckte mot mitt bakhuvud, mina skulderblad, svanskotan och hälar. Jag lade händerna på magen som om jag skulle sova, men Hon förde dem varsamt ner längs sidorna. Drottningen räckte ut en spetsig tunga och förde långsamt svärdet längs den oväntat rosa kroppsdel. Svärdet polerades gräddvitt och blankt bättre än vad en silversmed skulle lyckats med och alla de svarta fläckarna försvann. Drottningen drog åter svärdsspetsen längs min hakas linje och lät den därefter lätt, mycket lätt, dra en linje längs bröstkorgen ner mot magen. Hon lät svärdsspetsen vila i navelgropen.

Jag visste att detta var min sista stund på jorden. Jag försökte komma på mina svåraste synder och försakelser så att jag skulle kunna be om gudarnas förlåtelse och bli ett renare, mer värdigt offer. Eller så var jag redan renad, som silversvärdet, bara genom att vara utvald av Drottningen? I själva verket måste ju alla mina handlingar, genom hela livet, varit rena, skimrande som en nyslipad marmorskiva eftersom jag var gudarnas utvalde. Jag hade inte insett det tidigare, men just då stod det klart för mig att jag var den utvalde. Den Utvalde. Den som skulle rädda staden från alla plågor och regera vist över mitt folk och styra dem till välstånd och lycka. Hittills hade jag levt ett vanligt liv, okunnig om mitt stora öde, blygsam och enkel. Men nu skulle det ske, min sanna natur skulle uppenbaras.

”Vad tror du kommer ske?” sa Hon tyst, hennes röst som en sammetsduk. ”Att du ska bli offerad till gudarna?” Hon pekade med svärdet mot mina hosor och följde den avlånga, putande kullen med spetsen.

”Eller tror du jag kommer lägga dig? Här? På offeraltaret? Jag vet inte vilket som är mest inbilskt och självbelåtet, faktiskt inte.”

De skrämmande drakarna som kretsade över staden dök plötsligt ner mot oss, mot templet. Vi fick panik, vi sprang åt alla håll, vi stod som förstenade av skräck, men istället för att anfälla oss satte sig de fula djuren på templets tak. Hade vi inte sett det själva hade vi inte trott att det var sant. De satt på templet utan att gudarna straffade dem, putsade sina vingar, blåste en och annan eldslåga, snappade efter varandra om de råkat sätta sig för tätt. Förutom drakarnas käbbel och gnabbande lade sig en tjock och tät tystnad kring templet. Ett spädbarn började skrika. Dess mor stoppade bröstet i munnen på det för att för få det tyst. Furst Casimir vände sig bort från oss, mot templet. Vakterna gjorde detsamma och alla vi som stod framför templet såg mot templets port mellan mittenpelarna.

Den bronsbeslagna ekporten rörde sig långsamt utåt och öppnade en smal, mörk glipa. Glipan vidgade sig långsamt. Nu var även drakarna tysta. Dörren gnisslade något på dåligt oljade gångjärn och stannade, vidöppen. Även vinden hade stillnat och vi kunde alla höra suset av blod i våra öron, våra egna andetag och bultandet av våra hjärtan. I triangeln av solljus som letat sig in i templets mörker framträdde långsamt en böljande silverdimma ovan svarta, nakna fötter. Vi föll åter på knä. Valdemar, fursten, vakterna, alla.

Hon stod framför oss. För andra gången den dagen, för andra gången någonsin stod hon framför oss. Hon såg ut över oss, vred huvudet från ena sidan till den andra för att kunna se oss alla. Till sist såg hon neråt. Såg på furst Casimir som knäböjde framför hennes fötter.

”Jag har blivit kallad hit”, sa hon, hennes röst som stål. ”Kallad hit för att lösa er från ert straff, det straff gudarna rättmätigt utdömt.”

”Ers Majestät”, rosslade Casimir. ”Vad är då vårt brott?”

Drottningen lyfte blicken från Casimir och såg åter ut över oss, ut över stadens borgare.

”Drakar och pest lockas av det ruttna, av det osunda och förstörda. De lockas till asen, till flugorna, till det mögliga och skämda, till det dåliga i sinne såväl som i kött. En osund svulst har länge vuxit till sig ostörd i er stad och gudarna kommer inte att nöjas innan den är bortskuren.”

”Ers Majestät, jag förs...”, försökte Casimir, men tystades av en blick från Drottningen.

”Jag är kniven som skär bort svulsten och jag ersätter den med friskt kött”, sa Hon och vinkade fram Baltsar, som blek och darrande kom fram ur tempelmörkret.

”Ers Majestät, detta är oerhört, mitt hus räknar sina anor tillbaka till ...”, protesterade Casimir.

”Tystnad, svulst!” beordrade Drottningen och vände sig åter mot oss.

”Detta skämda äpple har fört pest och drakar till er stad, för hans skull har ni alla blivit straffade och för hans skull har ni alla lidit. Tills nu. Jag är kniven som skar fram det onda, men ni måste vara kvarnen som mal ner det så att svulsten inte växer sig stark igen när jag inte längre är här.”

Hon hade rätt! Att vi hade varit så blinda! Plötsligt kunde vi inte fort nog bära hand på fursten, som så tydligt varit den som fått vår stad att lida så. Att vi inte hade förstått? Trodde han att han skulle gå ostraffad? Alla de som dött, grannens Evelyn, de sammansvurna, Valdemars skadade arm - trodde han att det inte skulle straffas? Skamligt. Med käppar, med skorna från våra fötter, med våra bara nävar och med stenar. Ben krossades, skinn sprack och blod flödade. Ett offer till gudarna, utan präster och utan altare, bara stadens egna vrede. Rättfärdig vrede och

blodet från en skyldig, en berusning bättre än vin, bättre än haschisch, bättre än de små torra svamparna som sjömän från andra länder sålde i hamnen. När drakarna dök ner mot den döda kroppen ville vi knappt gå åt sidan, men de brände mot oss så vi var tvungna. Drakarna lyfte med kroppen i klorna(hade de inte varit så många hade de aldrig orkat)och flög bort för att aldrig mer komma tillbaka.

Drottningen hade sett på utan att säga ett ord. Nu visade hon med handen mot mig.

”Detta är er nye furste, kött av ert kött och blod av ert blod och nu även huvudet ni bär på era axlar.”

”Leve furst Baltsar”, ropade någon i folksamlingen och det togs strax upp av fler och fler.

”Leve furst Baltsar, leve furst Baltsar” och ett och annat ”Leve Drottningen.”

Jag berättade aldrig för någon vad Drottningen hade sagt till mig därinne i templet; ”Du har en vacker profil och är dum nog att bli en passande furste. Gör mannen med silversvärdet till din minister, eller döda honom så att han inte gör uppror mot dig, det bestämmer du själv.”

Allt var över. En ung p'au-flicka vars blå hudlinjer möttes vid näsan tog en vända utanför templet. Kanske hade någon tappat ett guldmynt i upphetsningen. En kopparslant, det fick duga.